

missió per la Igualtat i els Drets Humans com més aviat millor.

Lectures o lliçons? El text que advoça per la validesa teològica de l'ordenament del reverend gai Gene Robinson com a bisbe del comtat nord-americà de New Hampshire porta l'ambigu títol de reconciliació-condicionament "Per disposar la nostra esperança en Crist". Dimarts 21 van venir a dur-lo a Londres Frank Griswold, primat de l'Església anglicana als Estats Units, i Andrew Hutchison, primat canadenc, que havia de fer unes quantes explicacions sobre els matrimonis del mateix sexe oficials a la diòcesi de New Westminster. Al nou arquebisbe de Canterbury, Rowan Williams, li'n correspon la lectura, però sobretot la missió de reunir l'anglicanisme mundial després que canadencs i nord-americans hagen retirat el seus repre-

Holanda, el paradís avorrit

Fa més de trenta anys que els holandesos van resoldre allò que a la resta d'Europa provocà controvèrsia: "A diferència dels anglicans britànics, els luterans alemanys i escandinaus o els catòlics mediterranis, els calvinistes holandesos hem liderat la descriminalització de la sexualitat no reproductiva i fora del matrimoni", recorda Gert Hekma, de la Gay Studies Institution d'Amsterdam. Ara, tanmateix, "el que la societat demana és aturar la sexualització artificial a què l'han sotmès els mitjans de comunicació". Segons Gert, avui a Holanda hi ha una certa tendència a la regressió.

sentants del Consell Anglicà davant l'amenaça d'escissió de les esglésies de l'Àfrica, que s'oposen a la integració dels homosexuals.

Per fer una mica de pressió a uns i altres, Outrage, una entitat radical que als anys noranta "va traure de l'armari" polítics i religiosos que negaven en públic la seua homosexualitat, ha declarat en la premsa gai del Soho que està

"disposada a inaugurar la seua felicitornada a l'activisme" properament. El seu primer objectiu, diuen, serà l'Ajuntament de Westminster, que pretén impedir l'oneig de les colorades banderes de la llibertat sexual al centre de la capital. Continuarem informant, doncs.

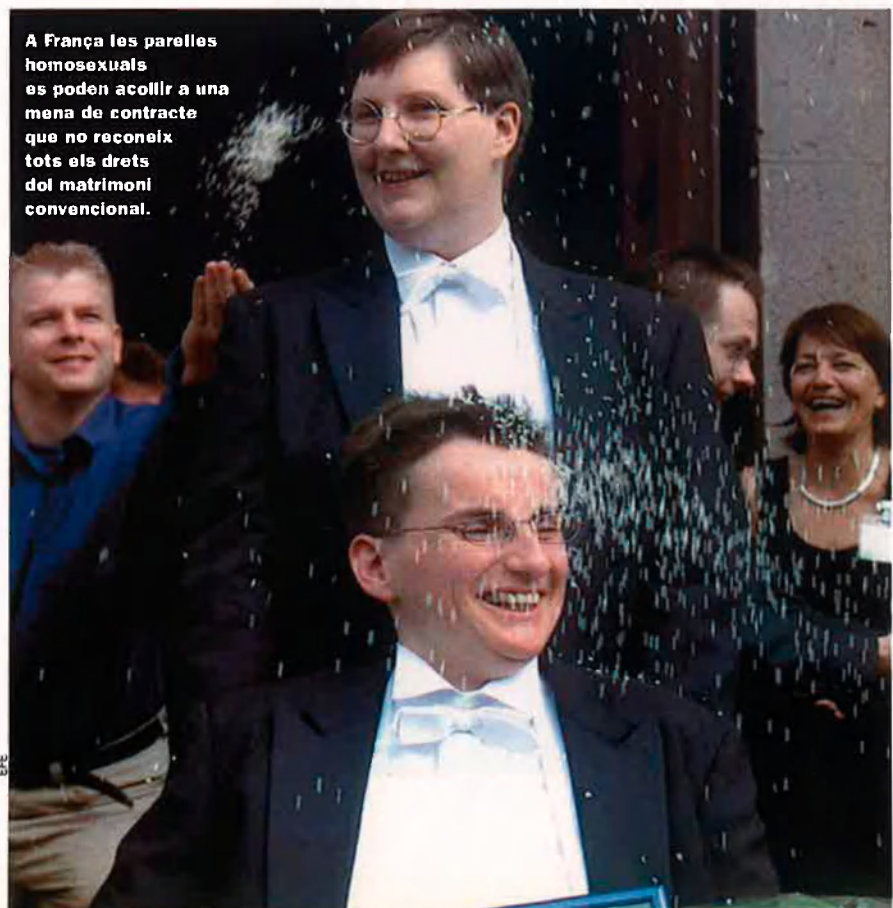
*Victorià Jiménez
Londres*

El Pacs: l'alternativa francesa al matrimoni oberta a tots

Des del 1998 els homosexuals francesos poden legalitzar la relació amb la seva parella a través de l'anomenat Pacs o Pacte Civil de Solidaritat. Es tracta d'un acord contractual, signat davant el tribunal de la zona o l'ambaixada o consolat corresponent, pel qual dues persones majors d'edat, lliures de tuteles, independentment de quin sigui el seu sexe, poden organitzar la seva vida en comú. No poden ser, com en el cas del matrimoni, membres de la mateixa família, ni estar casades ni haver subscrit un altre Pacs abans i que encara sigui vigent.

De moment, unes 30.000 persones cada any utilitzen el Pacs per diferents raons. No és un equivalent estricte del matrimoni, ja que no permet l'adopció —el concubinat sí, perquè la llei considera que el nen ha de conèixer, idealment, el doble model de comportament, el masculí i el femení— llevat que els que hagin signat el Pacs siguin he-

A França les parelles homosexuals es poden acollir a una mena de contracte que no reconeix tots els drets del matrimoni convencional.

terosexuals i home i dona, cas que es dona sovint per raons que expliquem tot seguit.

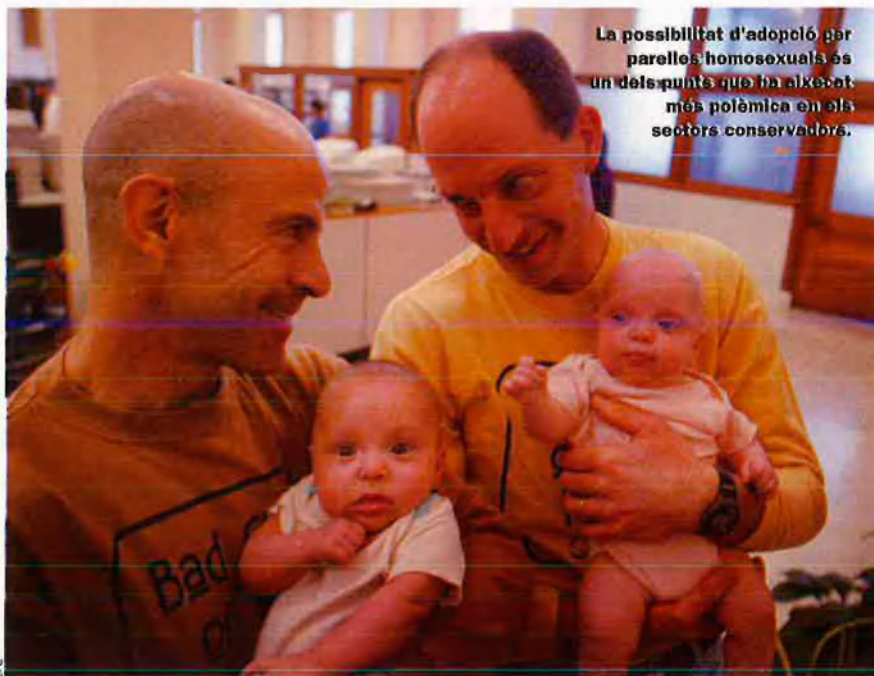
El Pacs resol en la mateixa línia que el matrimoni els problemes de lloguer d'un pis, dona facilitats a l'hora de poder organitzar-se les vacances, garanteix preferència quan es tracta d'escollir una destinació laboral —un mestre no pot ser enviat a un altre lloc si això el separa del seu company o companya—, permet accedir a la nacionalitat del país, a mantenir el contracte de lloguer de l'apartament, a compartir els avantatges de la inscripció en la Seguretat Social i a ser copropietari de tots els béns adquirits durant el temps de vigència del Pacs —excepte que s'hagi signat una declaració contrària—. Òbviament, si els béns són compartits també ho són els deutes.

Respecte al matrimoni, ja queda dit, la gran diferència no es dona en el terreny de l'adopció de criatures —l'element discriminatori és el sexe, no el fet d'estar casat o *pacsat*—, sinó en qüestions lligades a l'herència i als impostos. Els *pacstats* han d'haver viscut tres anys en comú abans de poder fer declaració d'impostos conjunta o de poder fer-se donacions entre ells en condicions preferencials. En qualsevol cas, el règim matrimonial és una mica més favorable, ja que permet donar, lliures de tot gravamen, fins a 76.000 euros, mentre que el dels *pacstats* posa el seu sostre de generositat als 57.000. I pel que fa a les pensions de jubilació, el tracte també és distint, perquè si la dona o el marit poden heretar la pensió de la seva parella difunta, els *pacstats* no gaudeixen d'aquest dret.

L'oposició a equiparar Pacs i matrimoni ha estat defensada sobretot per l'exprimer ministre socialista Lionel Jospin, que va ser precisament qui va impulsar la creació del Pacs. En el seu raonament ocupa un espai important la consideració del matrimoni com una institució amb una història molt llarga, mentre que el Pacs havia de ser només un recurs legal per evitar situacions discriminatòries. Jospin no s'ha declarat obertament contra l'adopció per homosexuals, però tampoc a favor, prefereix que sigui el temps el que faci la seva obra, és a dir, que la llei arribi després de la realitat quan aquesta haurà demostrat ser prou forta i irreversible.

*Octavi Martí
París*

Església, repressió i, encara ara, molta discriminació

La possibilitat d'adopció per parelles homosexuals és un dels punts que ha aixecat més polèmica en els sectors conservadors.

Itàlia és un país on és molt difícil veure dos homes o dues dones agafats de la mà pel carrer. Els homosexuals aquí amaguen la seva condició, només es poden expressar lliurement en els ambients reservats per a ells i la societat en general els veu com un problema que és millor amagar.

Gran part d'això ve donat per l'estricta moral catòlica que encara avui dia impera en aquest país on la influència del Vaticà és enorme i on no hi ha una llei que reguli els matrimonis entre persones homosexuals.

De fet, molts experts asseguren que Itàlia encara no està preparada per aprovar una regulació d'aquest tipus, tot i que les associacions de gais i lesbianes ja fa molt temps que denuncien l'endarreriment del país pel que fa als drets del homosexuals.

Però és que la pressió de l'Església es fa sentir molt i té molta influència en la política, no solament de dreta, sinó també d'esquerra, ja que mai cap de les grans formacions de l'oposició s'ha atrevit a tocar aquest tema i a demanar una nova regulació.

Tot i això, l'aprovació a Espanya de la llei que permet els matrimonis entre homosexuals ha tingut molt de ressò a Itàlia, on des de fa uns mesos ha pujat de to la demanda popular de fer un pro-